

Sygn. akt IV Ka 377/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Marcinkowska SO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r.

sprawy **P. R.**

syna Z. i A. z domu H. (...) r. w Ś. z art. 163§1 pkt 1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 8 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 1212/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. F. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 377/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2016r. (sygn. akt II K 1212/11) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie po rozpoznaniu sprawy P. R. oskarżonego o to, że :

I. w dniu 17 maja 2011 roku w D. sprowadził zdarzenie zagrażające życiu i zdrowiu B. H., M. M., O. W., M. B., A. B., A. M., R. G. i M. O. oraz budynkowi wielorodzinnemu przy ul. (...) mające postać pożaru w ten sposób, że podpałił za pomocą pozostawionych świeczek mieszkanie znajdujące się w wyżej wymienionym budynku należące do gminy miejskiej w D. wynajmowane przez K. R., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 23 kwietnia 2006 roku do 23 października 2010 roku kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 18 grudnia 2002 roku sygn. akt VII K 857/01, między innymi za umyślne przestępstwa podobne z art. 164 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 164 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od kwietnia 2011 roku do 17 maja 2011 roku w D. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną K. R. w ten sposób, że wielokrotnie szarpał ją za włosy, uderzał rękami po ciele, wyzywał słowami wulgarnymi uznanymi za obelżywe, a nadto groził jej spaleniem mieszkania i pozbawieniem życia przy użyciu noża, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 23 kwietnia 2006 roku do 23 października 2010 roku kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 18 grudnia 2002 roku sygn. akt VII K 857/01, między innymi za umyślne przestępstwa podobne z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

to jest o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **P. R.** uznał za winnego tego, że w dniu 17 maja 2011 roku w D., woj. (...), sprowadził zdarzenie mające postać pożaru zagrażające życiu i zdrowiu wielu osób: B. H., M. M., O. W., A. M. i jej małoletniego syna J., L. B., R. G. oraz M. B., M. O. i ich małoletniego syna oraz mieniu wielkich rozmiarów w postaci budynku mieszkalnego, wielorodzinnego położonego przy ul. (...) w ten sposób, że podpalił za pomocą pozostawionych świeczek usytuowane w w/w budynku mieszkanie nr (...) należące do Gminy Miejskiej w D., a najmowane przez jego żonę K. R., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kar pozbawienia wolności orzeczonych za podobne umyślne przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 sierpnia 2006 roku, sygn. akt II K 445/06, za czyn z art. 164 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 8 lutego 2008 roku, sygn. akt II K 554/06, za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 245 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 lipca 2008 roku, sygn. akt VII K 207/07, za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 164 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

objętymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 18 grudnia 2008 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 857/08, którym wymierzono mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 23 kwietnia 2006 roku do dnia 23 lipca 2010 roku, to jest występku z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 163 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **P. R.** uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia 17 maja 2011 roku w D. i P., woj. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną K. R. w ten sposób, że wielokrotnie znieważał ją słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, groził jej pozbawieniem życia, w tym przy użyciu noża, a także uszkodzeniem ciała jej i jej syna G. Z. oraz spaleniem mieszkania, zamykał ją w mieszkaniu, szarpał, w tym za włosy, naruszał nietykalność cielesną oblewając ją płynami, uderzał rękami po głowie i ciele, przy czym w połowie kwietnia 2011 roku spowodował u pokrzywdzonej w ten sposób obrażenia ciała w postaci krwiaków w okolicy oczodołów i zasinień na rękach, zaś w dniu 13 maja 2011 roku obrażenia ciała w postaci krwiaka w okolicy prawego oczodołu, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kar pozbawienia wolności orzeczonych za

podobne umyślne przestępstwa przeciwko rodzinie i opiece oraz z zastosowaniem przemocy i groźby, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 sierpnia 2006 roku, sygn. akt II K 445/06, za czyn z art. 164 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 8 lutego 2008 roku, sygn. akt II K 554/06, za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 245 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 15 lipca 2008 roku, sygn. akt VII K 207/07, za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 164 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz na karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

objętymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 18 grudnia 2008 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 857/08, którym wymierzono mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 23 kwietnia 2006 roku do dnia 23 lipca 2010 roku, to jest występku z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego P. R. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońca oskarżonego i oskarżony osobiście.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok na jego korzyść w zakresie rozstrzygnięcia o winie o karze tj. w punktach I – III tegoż wyroku.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 438 kpk zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 163 § 1 k.k. przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że już 7 osób zagrożonych zdarzeniem, może być uznanych za „wiele” osób, oraz, że mienie, jakie zostało zagrożone przez pożar w tej sprawie jest mieniem „w wielkich rozmiarach”;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to:

1) art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez:

- jednostronną i nieuwzględniającą zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiająca się w uznaniu za wiarygodne zeznań świadków M. B., M. M. i D. M., A. M. i M. M., a także pokrzywdzonej K. R. w zakresie dot. zachowania oskarżonego i motywów nim kierujących, przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne twierdzeń oskarżonego dot. jego zachowania oraz przyczyn składania wyjaśnień o różniącej się treści;

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na:

- uznaniu, że oskarżony umyślnie, celowo, z chęci zemsty pozostawił zapalone świece w domu, chcąc spalić mieszkanie, nie zamykając drzwi i pozostawiając uchylone okna;

- uznaniu, że przed zdarzeniem oskarżony pakował się, wynosił swoje rzeczy osobiste i żywność, a następnie pokazywał świadkowi M. B. świeczki, mówiąc: moja świeczka, moja winowajczyni;
- uznaniu, że oskarżony w kwietniu i maju 2011 roku znęcał się nad zoną, groził jej i jej synowi, w tym groził spaleniem mieszkania, a także, że spowodował obrażenia ciała pokrzywdzonej – krwiaki pod oczami i zasinienia na rękach;
- ustaleniu, że w mieszkaniu pokrzywdzonej i oskarżonego nigdy nie były pozostawiane zapalone świeczki i niezamknięte drzwi, mimo braku możliwości innego oświetlenia domu (brak prądu) i faktycznego częstego niezamykania drzwi na klucz;
- uznaniu, że oskarżony przyznał się M. K. i G. D. podczas rozmowy do pozostawienia zapalonych świeczek i opuszczenia mieszkania;
- uznaniu, że celowe działanie oskarżonego – z zemsty – potwierdza jego spokojne zachowanie podczas obserwacji akcji ratowniczej;

1. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary łącznej i kar jednostkowych, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zachowania oskarżonego, w szczególności dot. zamiaru działania, uzasadniałaby wymierzenie kar w Niższym wymiarze.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 in fine kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów;

lub o

2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

ewentualnie na wypadek nie podzielenie argumentacji obrony co do winy, wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej w niższym wymiarze.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść twierdząc, że zarzuty nie polegają na prawdzie, a sąd I instancji skazał go za jego „...przeszłość i to bez żadnych pewnych dowodów, które mogłyby wskazywać na to, że ja to zrobiłem...” oraz, że „został pomówiony przez rodzinę swojej żony...” i wniósł o uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje nie są zasadne.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddawał zgromadzone dowody wnikliwej ocenie przed kątem ich wiarygodności (k. 20-47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k.1072-1099 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł także sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonej K. R. oraz świadków D. M., M. M. (1), M. B., a także M. R., M. O., M. M., B. H., G. Z., L. B., wreszcie funkcjonariuszy Policji biorących udział w czynnościach postępowania przygotowawczego: G. D., M.K., M. C. i J. K. jak również (choć ich relacje miały dla prawidłowości ustaleń faktycznych znaczenie marginalne) A. K. i K. T..

Podobnie odnieść należy się do oceny zeznań świadka J. B. –funkcjonariusza Państwowej Straży Pożarnej, M. O., G.D.i J. C., Z. K., M. S., M. Ć., G. M., wreszcie wyjaśnień samego oskarżonego

Sąd okręgowy w pełni przychylił się do obszernych, szczegółowych wywodów sądu rejonowego związanych z oceną wiarygodności wskazanych dowodów, nie znajdując podstaw do powielania analiz i ocen zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Apelacja oskarżonego sprowadza się do polemiki z ustaleniami sądu I instancji opartej na prostej negacji wiarygodności dowodów w szczególności relacji świadków („... to co ci wszyscy ludzie zeznawali jest kłamstwem, oszczerstwem bez żadnych dowodów...”, „... to są kłamcy!...””) nie zawierając argumentów mogących skutecznie podważyć trafność toku rozumowania tegoż sądu zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Podniesiony w apelacji oskarżonego zarzut niewysłuchania „... córki K. R. ani (...) A. C. mojej konkubiny obecnej...” jawi się jako bezpodstawny w sytuacji, gdy oskarżony nie wniósł w toku długotrwałego procesu o przesłuchanie w charakterze świadka wymienionych osób, jak również nie wskazał w apelacji jakich okoliczności miałyby dotyczyć ich przesłuchanie.

Również zarzut apelacji obrońcy oskarżonego generalnie (pkt 2 i 3) opierają się na polemice z ustaleniami sądu rejonowego wywiedzionej z odmiennej niż przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenie materiału dowodowego.

Co do zarzutu 1 stwierdzić należy, że sąd I instancji trafnie odwołał się do orzecznictwa dokonując analizy pojęć „wielu osób” oraz „mienia w znacznych rozmiarach” w kontekście zdarzenia objętego zarzutem w przedmiotowej sprawie (k. 47-49 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 1099-1101 akt sądowych).

W sytuacji, gdy określenie „wiele” oznacza więcej niż „kilka” (czyli 3 do 9), liczba osób, które zgodnie z ustaleniami sądu I instancji przebywały w chwili pożaru (10) mieści się we wspomnianym określeniu „wiele”.

Brak jest również w ocenie sądu odwoławczego podstaw do kwestionowania przyjętego przez sąd rejonowy znaczenia zagrożenia dla mienia w wielkich rozmiarach w szczególności, gdy pożarem zagrożony był budynek wielorodzinny (mieszkało w nim osiem rodzin) oraz, że źródło pożaru usytuowane było w mieszkaniu, w który znajdowała się butla gazowa („...w budynku stwierdziliśmy obecność butli gazowej (...) o pojemności 11 kilogramów, którą strażacy wynieśli – schłodzili na zewnątrz...” – świadek J. B. – k. 87 akt sądowych) co potęgowało zagrożenie wobec realnej groźby wybuchu o znacznej sile.

Kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów nie budzi zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk jest w ocenie sądu odwoławczego podstawą do uznania kar wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny jak i orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk.

Wręcz przeciwnie, wymiar kary za czyn z art. 163 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk razi swoją łagodnością jednakże wobec braku apelacji na niekorzyść oskarżonego sąd odwoławczy nie był władny ingerować w tym zakresie w treść wyroku.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest za przepisie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach sądowych (z uwagi na orzeczoną karę izolacyjną i sytuację materialną oskarżonego.